

si no volem pecar de grollers i mancats de seriositat, no hem de voler-nos-en separar per cap motiu, mentre no sigui en més que a basament justificat.

Mirant-ho, però, pel caire fredament i purament finacier, podrien, a l'establir les quotes caure en mancament d'humanitarisme i caritat, ja que aquella manera de veure i procedir inevitablement comportaria el que es cobrés més de *conducta* a aquelles famílies que per la seva condició de malaltissos ens haguessin de menester també més sovint.

Així i tot, si tenim en compte el terreny en què ens havem expressament i econòmicament situat, no seria pas això immoral, per bé, però, que ho semblaria, çó que tampoc hem de voler.

Antigament, per raons fonamentals molt semblants a això i amb els mateixos suara apuntats inconvenients, eren força els pobles, il·l'hi han encara avui, en els que una família pagava o bé paga en concepte de *conducta* un tant per individu i per any,

Entenc que rígidament i en absolut no podem basar-nos amb el número d'individus de cada família, puix que, de fer-ho, ens portaria cap a una colla d'incongruències i sovint quasi manifestes immoralitats, ja que, en certes circumstàncies i condicions, l'ésser molts els individus d'una família, els és innegablement avantatjós per quan si augmenten els ingressos (en el cas d'ésser treballadors il·l'en edats apropòsit), mentre que altres vegades, l'ésser colla en fa més gros el penós ròssec (si son quitxalla o vells o impossibilitats per al treball).

En el que ateny als pobles (que és amb mi-res als qui, principalment, són escrites aquestes mal engipnades ratlles) n'hi ha un de procediment a seguir que és força pràctic i comode i pel metge del tot despullat de compromisos en emprar-lo, per més que dissortadament sovint no és pas aprofitable, per tal com se vindria, servint-se'n, a consumir una vegada més enutjoses injustícies que aquell tanca,

Me refereixo al Repartiment dit de Consums o d'utilitats que, segons estatueix la pròpia Llei, ha d'ésser fet per l'Ajuntament assessorat per una Junta de veïns, als qui no hauria de costar-nos gens (!) de poder creure del tot desapassionats i que, estant en el perfecte coneixement de la veritable posició de cada conveí, a tots, de fer-ho bé, els hauríeu aciençadament i amb consciència de classificar segons una gran escala

de categories a tributar, previstes per la mateixa Llei.

En el supòsit que aquell classificador Repartiment fos fet amb ben bona imparcialitat, al metge, per tal de fer-se la que li interessa, li caldrà només fixar-se en quina de les tals categories ha estat classificat un aconducat qualsevolga per a, així, poder-li fer un perfecte i ajustat assenyalament de quota. P. ex: de la 1.ª a la 3.ª categories... X pessetes anyals de *conducta*; de la 4.ª a la 8.ª... X pessetes anyals, etc.

No havent-nos nosaltres pogut servir del d'açí per raons prou fàcils de comprendre, amb el Dr. Martí vam copiar-nos (tot i representant un treball no pas petit) els Repartiments oficials de la contribució rústega i urbana, i amb ells vam fer-nos una llista, de totes les famílies ací aveïnades, assignant a cada una el que per aquells conceptes tributessin a Hisenda tots els individus llurs, de passada que cuidàrem d'especificar el número que de's mateixos fossin aptes per a defensar un jornal que calculàrem de cinc pessetas diàries.

Prenent aquesta llista com a base, vam fer-nos-en una altra per triplicat (una per cada un de nosaltres dos i l'altra per a dipositar a l'arxiu de la Secció Comarcal de Reus) assenyallant-hi el que de contribució pagava conjuntament cada família i especificant-hi també els braços aptes per a defensar un jornal i, el que és més interessant que tot, la quantitat que amb recta justícia *enteníem* que de *conducta* havia de pagar cada una.

Ens conjuràrem, mentre no fós amb justificat motiu i que no haguéssim prevíst (equivocació manifesta en el càlcul, etc.), a *no aconducat ningú a més baix preu* que'l que haguéssim estipulat, sense *mútua* i *expressa autorització* i compromentent-nos, si hagués calgut, a ensenyar-nos l'un a l'altre les fulles de contracta transcrits i comentades en el número d'Octubre d'aquest *Butlletí* i, demés, a dipositar a l'arxiu de la Secció els originals firmats de les mateixes.

Aquesta és la norma o pauta que va semblar-nos millor i nosaltres seguirem per a la valuació de les quotes de *conducta*. No vol pas dir això que entenguem que no n'hi haxi altra d'aprofitable i fins potser preferible.

Quí més hi sàpiga que més hi digui. En el número següent parlarem, potser, del que pertoca a determinació quantitativa de les quotes.

Selva del Camp.

J. MONNE I PRATS